

PRAZNICUL SOBORULUI CELOR DOISPREZECE APOSTOLI LA PATRIARHIE

Luni, 30 iunie / 13 iulie 2020 s-a prăznuit la Patriarhie sărbătoarea Soborului celor doisprezece Apostoli.

Cu ocazia acestui praznic, Biserica adună Soborul ei, adică pe credincioși, spre cinstirea Sfinților doisprezece Apostoli care au contribuit cu precădere la răspândirea învățăturii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel Care prin ei a vânat întreaga lume.

Acest praznic s-a sărbătorit la Patriarhie în Sfânta Mănăstire închinată celor doisprezece Apostoli, aflată lângă mare, în centrul orașului Tiberiada, situat pe malul de nord-vest al Mării Tiberiadei.

Aici a condus Sfânta Liturghie Preafericitul Părinte al nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului împreună cu care au slujit Înaltpreasfințitul Mitropolit al Nazaretului Chiriac și Înaltpreasfințitul Mitropolit al Elenupolei Ioachim, Ieromonahi Aghiotafiți, Arhimandritul Marcu și Ierodiaconul Evloghie. A cântat Ierodiaconul Simeon, Secretar al Sfântului Sinod, și au participat puțini credincioși din regiune, datorită pandemiei de covid-19.

Către acești puțini credincioși, Preafericirea Sa a rostit această cuvântare:

„Văzând mulțimile, I s-a făcut milă de ele că erau necăjite și rătăcite ca niște oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Lui: Secerișul e mult, dar lucrătorii sunt puțini. Rugați, deci, pe Domnul secerișului ca să scoată lucrători la secerișul Său” (Matei 9, 36-38).

„Și, chemând la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată și să tămăduiască orice boală și orice neputință” (Matei 10, 1).

„Mergând, propovăduiți, zicând: S-a apropiat Împărăția Cerurilor” (Matei 10, 7).

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini,

Dumnezeiasca și preaînțeleapta ceată a Apostolilor lui Hristos ne-a adunat pe toți astăzi în Mănăstirea închinată lor, în locul unde Iisus S-a arătat ucenicilor Săi, la Marea Tiberiadei (Ioan 21, 1), ca să prăznuim Soborul lor.

Acest Sobor se referă la cei doisprezece Apostoli, adică la ucenicii Lui, căroră Iisus le-a spus: „Secerișul e mult, dar lucrătorii sunt puțini. Rugați, deci, pe Domnul secerișului ca să scoată lucrători la secerișul Său” (Matei 9, 37-38). Tâlcuind acest fragment, Sfântul Ioan Gură de Aur scrie: „Zicând Iisus: «Rugați pe Domnul secerișului», i-a hirotonit numaidecât, fără ca ei să se roage, amintindu-le că El este lucrătorul, El este Domnul secerișului, El este Stăpânul proorocilor”. Adaugă apoi: „Este limpede că nu i-a trimis pe ucenicii Lui să secere cele pentru care s-au ostenit alții, ci cele pe care Domnul Însuși le-a semănat prin Proorocii Lui.

„Și, chemând la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată și să tămăduiască orice boală și orice neputință” (Matei 10, 1). Și toate acestea cu toate că încă nu le fusese dat Duhul Sfânt. Pentru că, după cum mărturisește Evanghelistul Ioan, nu primiseră încă Duhul Sfânt: „Căci încă nu era [dat] Duhul Sfânt, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit” (Ioan 7, 39). Cum, dar, alungau duhurile necurate? Întreabă Sfântul Părintele nostru Ioan Gură de Aur. Prin porunca și puterea lui Iisus, răspunde același.

În ziua Cincizecimii când „erau toți împreună în același loc”, „(...) li s-au arătat împărțite limbi ca de foc (...) și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi” (Fapte 2, 1-4), spune Evanghelistul Luca în Faptele Apostolilor.

Tâlcuind aceste cuvinte, Icumenie spune: „Mărețiile lui Dumnezeu aveau nevoie de o limbă limpede”. Iar Sfântul Grigorie Teologul spune: „în limbi, pentru înțelegerea cuvântului”. S-au arătat limbi pentru că de la Duhul Sfânt avem cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt Hristos a vorbit în lume și a dat Duhul Lui ucenicilor ca transmițându-le astfel nu numai cunoașterea mântuitoare, ci și puterea de a propovădui și a răspândi în lume cunoașterea adevărului pe care au primit-o. „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28, 19), poruncește Domnul ucenicilor Săi.

Nu le-a poruncit doar să boteze, ci mai întâi Domnul le-a zis: „Învățați” (...) „pentru ca prin învățare să se nască credința dreaptă și împreună cu credința să se adauge desăvârșirea Botezului”, explică Marele Atanasie. Cu adevărat, propovăduirea ucenicilor lui Hristos sau învățătura lor apostolică – potrivit cuvintelor: „învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit” (Matei 28, 20) – constituie primul izvor „al învățăturii sănătoase” (2 Timotei 4, 3) al Sfintei Biserici a lui Hristos.

Dumnezeiescul Pavel, propovăduind puterea unificatoare a Bisericii, arătată între neamuri și iudei prin Iisus Hristos, spune: „Nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelia proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos” (Efeseni 2, 19-20).

Cu alte cuvinte, iubiții mei frați, Sfinții Apostoli au fost așezați de Hristos, prin Duhul Sfânt, ca temelie a Bisericii,

atât în ceea ce privește credința, cât și prin înființarea de Biserici locale, în întreaga lume, Biserici care i-au avut ca întâi-stătători pe Apostolii înșiși sau pe Episcopii hirotoniți de ei. De aceea și Sfântul Pavel îi îndeamnă pe Episcopi zicând: „Drept aceea, luați aminte de voi înșivă și de toată turma întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său”.

Vrednicia rangului apostolic o evidențiază Sfântul Ioan Gură de Aur zicând: „Proorocul este mai-mare, păstorul și învățătorul sunt mai-mari duhovnicești, dar mai mare decât toate acestea este rangul apostolic”. Aceasta înseamnă că din Duhul Sfânt izvorăște caracterul apostolic al Bisericii. Iar Duhul Sfânt, Care este de o ființă cu Tatăl și cu Fiul, cuprinde toată rânduiala Bisericii, potrivit Sfântului Grigorie Teologul. De altfel, în „Simbolul Credinței” este subliniat în mod special caracterul sobornicesc și apostolesc al Bisericii.

Este limpede că acest caracter apostolic al Bisericii este inseparabil și organic unit cu continuitatea apostolică a Păstorilor, adică a Episcopilor Bisericii, precum și cu tradiția apostolică, după cum învață înțeleptul Pavel: „Fiule Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat” (1 Timotei 6, 20), „comoara cea bună” (2 Timotei 1, 14), „țineți predaniile pe care le-ați învățat” (2 Tesaloniceni 2, 15).

Potrivit Sfântului Ioan Gură de Aur, „rangul apostolic”, care cuprinde continuitatea apostolică și tradiția apostolică, își are originea în experiența Apostolilor din timpul Cincizecimii când „s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi” (Fapte 2, 4). „Vorbeau proorocind, adică înțelegând și grăind mărturiile Sfinților Prooroci despre Hristos”, explică Sfântul Chiril al Alexandriei.

Iată de ce Sfânta noastră Biserică cinstește în mod special

*pomenirea Sfinților Apostoli. Să zicem, dar, împreună cu
imnograful: „Mântuitorule bun, Cel din fire iubitor de oameni
și mult-milostiv, pentru dumnezeieștile rugăciuni ale
prealăudatei Tale Maici Fecioară, ale lui Petru și Pavel și
ale celor doisprezece Apostoli ai Tăi, din cer trimite-ne nouă
milele și ajutorul Tău”. Amin.*

După Sfânta Liturghie, Părintele Egumen, Arhimandritul
Partenie, care cu multă sârguință se îngrijește de Mănăstire,
a oferit o masă Sinodiei Patriarhale.

Din partea Secretariatului General